

#kroppspositivitet för sin egen skull?

Den kroppsaktivistiska gemenskapen på Instagram som rum för blandade erfarenheter och individuell identitetskonstruktion

Adrienne Westerback, 38144

Avhandling pro gradu i genusvetenskap

Handledare: Ann-Charlotte Palmgren, Katariina Kyrölä

Fakulteten för humaniora, psykologi och teologi

Magisterprogrammet i kultur, historia och filosofi

Åbo Akademi

Åbo 2019

ÅBO AKADEMI – FAKULTETEN FÖR HUMANIORA, PSYKOLOGI OCH TEOLOGI

Abstrakt för avhandling pro gradu

Ämne: Genusvetenskap	
Författare: Adrienne Westerback	
Arbetets titel: #kroppspositivitet för sin egen skull? Den kroppsaktivistiska gemenskapen på Instagram som rum för blandade erfarenheter och hur den bidrar till individuell identitetskonstruktion	
Handledare: Ann-Charlotte Palmgren	Handledare: Katariina Kyrölä
I denna avhandling pro gradu undersöker jag hur det kroppsaktivistiska rummet på Instagram bidragit till tre marginaliserade kontoinnehavares identitetsutveckling. Forskningen har förverkligats i formen av en tillämpad avhandling med inriktning på samhällsrelevans, enligt Åbo Akademis instruktioner. Detta har resulterat i en skriftlig del och en praktiskt podcastdel. Jag har valt att utföra podcastavsnitt för att kunna förverkliga någonting kreativt genom min forskning. Syftet med den här avhandlingen är att lyfta feta personer som marginaliseras också i digitala kroppsaccepterande sammanhang. Intentionen är att påvisa att det inte existerar en enda kroppsaktivistisk identitet, utan att erfarenheterna varierar beroende av kontext. Det är i feministisk teori om kropp och identitet, samt kritiska fettstudier som min avhandling tar avstamp. Forskning om fettaktivismens övergång till Instagram har börjat ta fart och det som hittills har utförts har publicerats under de senaste två åren. För att undersöka de tre personernas erfarenheter och identitetsutveckling har jag utfört intervjuer. Delar av dessa ljudinspelningar används i podcastavsnitten för att på så sätt låta personernas egna röster höras i forskningen. Eftersom identitet är något som skapas i relation till och i samverkan med sociala normer och maktstrukturer anser jag att de tre informanternas identitetsformning påverkas av deras verksamhet på Instagram. De vittnar om att utrymmet har möjliggjort förändringar i kroppsuppfattning och mentalt läkande, men också genererat frustration som medfört en starkare energi för att skapa motstånd till samhällets normer. Jag ser dessutom deras identitetsformationer som politiska handlingar i strävan efter förändring.	
Nyckelord: fettaktivism, kropp, identitet, Instagram, marginalisering, intersektionalitet	
Datum: 21.3.2019	Sidoantal: 34 (analysen som ljudfiler)
Abstraktet godkänt som mognadsprov:	

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Abstrakt

1 KROPPSAKTIVISTISKT IDENTITETSSKAPANDE	1
1.1 Syfte och forskningsfrågor	1
1.2 Avgränsning och problemställning	2
1.3 Diversifiering av pro gradu-avhandlingen och podcast som analysdel	3
2 FEMINISTISK TEORI OCH TIDIGARE FORSKNING	6
2.1 Feministiska perspektiv på kroppen	6
2.1.1 Kropp, kön och identitet	6
2.2 Fettaktivism och kritiska fettstudier	8
2.3 Digitala fettaktivistiska rum	9
3 FEMINISTISK METODOLOGI	11
3.1 Mina intervjuer	11
3.2 Feministiskt intervju som metod	12
3.3 Etiska förhållningssätt	14
4 DISKUSSION	16
4.1 Sammanfattande analys	16
4.2 Avslutande ord	19
LITTERATUR	22

1 Kroppsaktivistiskt identitetsskapande

Våren 2017 började jag för första gången medvetet följa ett kroppspositivt konto på Instagram. Kontot tillhörde konstnären Stina Wollter som i dag har 179 000 följare. Sedan dess har andelen kroppspositiva, även kallade fettaccepterande, Instagramkonton som jag följer ökat stadigt, en del med tiotusentals följare, andra med bara några hundratal. Precis som många andra ansåg jag att jag behövde se tjocka kroppar i mitt flöde, ibland avklädda men mest se personerna utträta vardagliga sysslor. Jag behövde läsa deras tankar om kroppsaktivism och fettfobi, mest för att det inte alltid skrevs om på andra konton som jag följde. Jag har också länge intresserat mig för media, men särskilt sociala medier och vad de tillför samtidens allt mer globaliserade värld, såväl på individ- som samhällsnivå. Därför är det knappast märkligt att jag också fattat tycke för den fettaktivism som äger rum i digitala rum, inte minst den som för tillfället florerar på Instagram. Det dröjde inte länge efter att jag börjat följa Stina Wollter förrän jag insåg att det existerar en kroppsaktivistisk gemenskap på Instagram, mellan de som publicerar kroppspositiva bilder på sina kroppar och de som följer dem. Det är således kopplingen mellan den här aktivismen på Instagram, akademiska fettstudier och feminism som jag tycker är fascinerande och därför det som jag valt att utforska närmare i min pro gradu-avhandling.

1.1 Syfte och forskningsfrågor

Syftet med denna pro gradu-avhandling är att diskutera vilken inverkan Instagram har på tre marginaliserade och fettaccepterande kontoinnehavares identitetsskapande. Jag har utfört intervjuer med tre kroppsaccepterande aktörer på Instagram, eftersom det är deras erfarenheter jag velat få tillgång till. Intentionen är att utvidga representationen av vilka personer som uppmärksammas i forskning om den fettaccepterande rörelsen på Instagram. Jag vill också visa att det inte existerar endast en kroppsaktivistisk identitet, utan att erfarenheterna varierar beroende av kontext. För att göra studien mer tillgänglig har jag gjort analysen i formen av tre podcastavsnitt och låter dessutom personernas egna röster höras i dem. Avsnitten är 31, 50 respektive 29 minuter långa. Min övergripande forskningsfråga är:

Hur bidrar Instagram till de fettaccepterande kontoinnehavarnas identitetskonstruktion?

Därtill har jag också haft med mig följande tilläggsfrågor:

Vilken betydelse har den kroppsaktivistiska rörelsen på Instagram för dess aktörer?

Hur är det att lägga upp bilder på kroppen i offentligheten?

Ser aktörerna sina egna kropps bilder som aktivism?

Akademikern och fettaktivisten Charlotte Cooper (2016) konstaterar att fettaktivism kan anta väldigt många olika former, av vilka breddade forskningsperspektiv är en. Cooper (ibid, 60) pekar även ut sociala gemenskaper som en form av aktivism, eftersom de ger feta personer möjligheten att utveckla socialt kapital. Att bygga gemenskaper är av betydelse eftersom det gör att människor kan skapa relationer, dela information, bli synliga och berättiga egen agens. Fettaktivism som arena är inte enbart det som produceras, exempelvis forskning eller manifestationer. Det kan också vara förbindelserna mellan individerna som ingår i produktionen, som är närvarande för varandra och som skapar utrymmen där man tillsammans kan utforska vad det innebär att vara tjock. Dessa produktioner av gemenskaper och aktivism anser jag att äger rum i fettaccepterande kretsar också på Instagram. Jag är därför intresserad av att studera vad dessa rum och sammanhang betyder för individers identiteter.

Kroppsaktivismen och fettacceptansen på Instagram är ofta intimt sammanflätade med feministisk ideologi och praktik. Kroppen är central för fettaktivismen och den har även stor betydelse inom feministisk teori (se bland annat Butler 1990; 1993; 2004). Det som är mest centralt inom en feministisk diskurs är diskussioner kring kropp och makt, samt hur dessa också beror av faktorer som kön, ras, samhällsklass, och etnicitet. Personerna som driver kroppsaktivistiska Instagramkonton producerar bilder och texter om kroppsacceptans, fetthat och skönhetsideal. Avsikten är ofta att bedriva motstånd till kroppsliga normer och försöka generera social förändring gällande hur samhället vanligen förhåller sig till och behandlar tjocka kroppar. Trots att den fettaktivistiska rörelsen inkluderar kroppar som är förtryckta på grund av sin storlek, placerar den ändå vita, funktionsnormativa ciskvinnor i centrum (Williams 2017, 2; Cwynar-Horta 2016, 50). Därför har jag valt att enbart inkludera röster som exkluderas ur dessa normer på något sätt.

1.2 Avgränsning och problemställning

Fettaktivism och kroppspositivitet på Instagram är ett brett område och jag har därmed begränsat studien på flera sätt. Jag är intresserad av sociala mediers betydelse och den kultur

som uppstår i dem och på grund av dem. De är en stor del av människor vardag och därför vill jag inkludera dem i pro gradu-avhandlingen. Instagram har vuxit till en enorm plattform för medier och företag, men också för privatpersoner som jobbar som entreprenörer och som använder forumet för att marknadsföra sig själva (Senft 2012; Abidin 2014). Jag har också begränsat forskningen geografiskt, till aktörer som bor i Finland eller Sverige. Majoriteten av de kritiska fettstudierna har hittills koncentrerat sig på läget i USA eller Storbritannien (Cooper 2016, 131), vilket inte ger en rättvisande bild av läget på andra håll. De nordiska länderna är visserligen en del av det västerländska samhället, men för att skapa en bild av hur kroppsaktivism på Instagram kan se ut i Norden krävs det fokuserad forskning.

I motsats till personerna som jag har intervjuat, tillhör inte jag en marginaliserad eller utsatt grupp. För att på ett ärligt sätt kunna förhålla mig till dessa olikheter mellan informanterna och mig själv utgår jag från förståelsen av situerad kunskap (Haraway 1988). Genom situerad kunskap utgår man från en medvetenhet om sin egen position inom den rådande diskussionen. Det här innebär att forskaren inte kan agera som objektiv och totalt oberoende observerare, vilket däremot är en vanlig uppfattning inom vetenskapen. Istället för att bortse från forskarens närvaro i studien tas den i beaktande och anses ha betydelse för hur forskningen tar form. Jag är en vit ciskvinna utan någon synlig funktionsvariation. Jag har inga erfarenheter av diskriminering i form av rasism och transfobi, men däremot av förtryck baserat på kön. Jag kan därmed se en problematik i att jag intervjuat marginaliserade personer vars erfarenheter jag inte delar. Samtidigt vill jag inte bidra till reproducering av ensidiga bilder av vad det innebär att vara fet eller bedriva kroppsaktivism på sociala medier. Genom att inte bara dokumentera utan dessutom låta dessa personer komma till tals i podcastfilerna hoppas jag kunna göra både forskningsarbetet och dem rättvisa.

1.3 Diversifiering av pro gradu-avhandlingen och podcast som analysdel

I ett tidigt skede av skrivprocessen fick jag veta att det är möjligt att utföra en diversifierad form av avhandlingen pro gradu. Det här innebär att den kan göras på ett sätt som står som alternativ till den traditionella skriftliga formen (Gradu diversifieringsrapport 2016). Rapporten föreslår tre olika alternativa former som pro gradu-avhandlingen kan ta, enligt vilka jag valde formen tillämplig avhandling. Med tanke på mitt intresseområde såg jag att en avhandling med inriktningen samhällsrelevans lämpade sig bäst för min uppgift. Eftersom jag dessutom uppskattar podcaster och gärna ville utmana mig själv kreativt valde jag att utföra en del av den

som en podcast. De tillämpade pro gradu-avhandlingarna ska därmed i sin helhet bestå av ett element av praktisk karaktär och därtill en kortare textdel. Jag har valt att producera mina analyskapitel i formatet podcast, vilket betyder att dessa enbart existerar som ljudfiler. Det praktiska elementet kompletteras sedan av en vetenskapligt grundad redogörelse, det vill säga den här texten, av projektet som utförts.

Podcaster är ljudsändningar som distribueras genom internet och vars benämning har uppstått som en korsning av iPod och det engelska ordet broadcast (Gaden 2010, 1). De utgörs av digitala mediefiler producerade av podcastskapare och de går att lyssna på via webbplatser men också i särskilda podcastappar. Motivationen att göra min pro gradu-avhandling enligt anvisningarna för en tillämpad variant uppstod ur min subjektiva entusiasm över att kunna förverkliga någonting kreativt genom min forskning. Men ljudfilerna tjänar också ett gynnsamt tillgänglighetssyfte då de kan publiceras på någon podcastplattform. För att skapa en podcast krävs en relativt begränsad mängd utrustning och förkunskaper. Till de nödvändiga tillgångarna hör internetuppkoppling, en dator, mikrofoner för inspelning, ett ljudredigeringsprogram, och slutligen en internetbaserad plats att ladda upp filerna på. Jag har arbetat mig fram utan extra kostnader och har nästan enbart nyttjat de resurser som Åbo Akademi har kunnat bistå med. Jag har använt mig av universitets utrymmen och mikrofoner, eller reserverat ett ljudinspelningsverktyg ur dess kulturvetenskapliga arkiv Cultura. Redigeringsprogrammet jag har använt heter Audacity och kan laddas ner kostnadsfritt.

Doane et al. (2017) har undersökt hur metoderna för feministisk offentlig forskning kan förbättras, och hur dessa kunde främja större offentligt engagemang. Feministiska intervjuer och podcaster som medium tillhör de metoder som har potential att destabilisera makthierarkier genom att framhäva en mångfald av erfarenheter. Feministiska forskare har länge teoretiserat kring kroppen och de sätt som olika kroppar beviljas eller inte beviljas tillgång till offentliga rum (Ahmed 2006; Butler 2004). Det som däremot diskuterats betydligt mindre är den immateriella beståndsdel av den materiella kroppen, nämligen rösten (Hoffman & Tiffe 2016). I likhet med våra fysiska kroppar upptar också rösten utrymme (Bonenfant 2014; Connor 2004) och podcaster fungerar som möjliggörande verktyg i ett sådant platstagande. Precis som privilegierade kroppar tar upp mer rum än marginaliserade personers kroppar, är det också privilegierade personers röster som tar mest plats i offentliga rum. Detta är vad jag haft som avsikt att utmana med min podcast. Genom att låta informanterna ta ljudligt utrymme inom ramen för min forskning vill jag låta deras erfarenheter breda ut sig.

Podcaster ger marginaliserade personer tillgång till offentligt rum (Hoffman & Tiffe *ibid*), de har potential att ge plats åt förtryckta röster och blir på så sätt verktyg för motstånd i sig. Utan att låta sig svepas iväg på en våg av optimism och inspiration kan det därmed konstateras att mediet erbjuder möjlighet att sprida information och att öppna upp för dialog i varierande kontexter (Gaden 2010, 3). I den här pro gradu-avhandlingen studerar jag ett fenomen som för tillfället är i ständig utveckling och dialog med såväl dess aktivister som dess mottagare. Jag ser min forskning som en del av den här processen, och således också som kunskapsproduktion och aktivism i sig självt (Cooper 2016, 38).

2 Feministisk teori och tidigare forskning

Min pro gradu-avhandling grundar sig i kritiska och feministiska studier av fethet. Fettstudier är ett växande tvärvetenskapligt akademiskt område som innefattar många aktörer och perspektiv (Cooper 2010). Benämningen av forskningsområdet fungerar som kritik mot det medikaliserade konceptet övervikt, och det är ett välkänt begrepp i Australien, Europa och USA, där största delen av forskningen på området också äger rum. Ämnet erbjuder utrymme för teoretisk och empirisk forskning med rötter i de humanistiska och samhällsinriktade vetenskaperna. Fettstudier bygger på akademiska forskningstraditioner inom genusvetenskap och queerstudier, och koncentrerar sig på de sociala, kulturella, historiska och politiska aspekterna genom vilka fethet och feta personer porträtteras och behandlas. Studierna strävar efter att vidga förståelserna av fethet, bortom medikaliseringens och patologins trånga gränser, och att förflytta koncentrationen från den feta kroppen till samhälleliga strukturer istället. Därtill skapar området rum för identifiering, en plattform där fet kultur kan florera, samt möjlighet till förbund mellan aktivism och akademisk teori.

2.1 Feministiska perspektiv på kroppen

Feministiska teoretiker har klargjort att kroppen erhåller en betydande roll i socialt och politiskt tänkande. Dessa teorier befattar sig inte enbart med könad kroppslighet, utan redogör även för relationerna mellan kroppar och de egna jagen. Diskursen kring kroppslighet sträcker sig dessutom utanför de sociala och politiska områdena, för att ansluta sig till filosofiska debatter om kropp och själ. Det som feminister främst intresserat sig för är synen på kroppslig subjektivitet som en fundamental del av det egna jaget, samt den beständiga frågan för hur biologisk och social kroppslighet bäst kan förstås (Birke 2000; Bleir 1984). I arbetet för att försöka förstå könsskillnader och deras ursprung har feministiska teoretiker försett teorin med skildringar för förhållandet mellan subjektivitet, kroppslighet och identitet.

2.1.1 Kropp, kön och identitet

Enligt Judith Butler (1990; 1993; 2004) har könsskillnader sitt ursprung varken i biologiska eller naturliga olikheter. Att våra kroppar söker sig till normaliserade könspraktiker beror enligt henne inte på att kropparna i sig redan skulle vara kvinnliga eller manliga, utan det är själva

processen som formar könade subjekt överhuvudtaget. Det här innebär att biologiskt kön och könsidentitet kommer att framstå som någonting naturligt när det i själva verket är förutbestämda sociala konstruktioner som har fastställts enbart genom att de ständigt repeterats. Butlers performativitetsteori har dominerat feministisk könsteori i snart trettio år och jag sällar mig till anhängarskaran. De performanserna genom vilka våra kroppar könas anser jag dessutom att kan variera beroende av tid och rum. Om kön är en fråga om kroppsligt utförande och sätt att vara, som Butlers teori föreslår, finns det heller ingen direkt anknytning mellan kön och en specifik kroppsform. Förbindelsen mellan fysisk kroppsform och könsuttryck blir därmed också en norm, som är öppen för förändring.

Det begrepp som är mest centralt i min pro gradu-avhandling är *identitet*, särskilt i en kroppsaktivistisk kontext. Feministiska debatter kring identitet och jaget sträcker sig långt tillbaka, med frågor som också berört kroppen och personlig agens. Judith Butler (1990) ser personlig identitet, liksom kön, som en illusion helt och hållet. Jag tolkar Butler som att identiteten är i ständig förändring. Den ligger hela tiden i relation till individens omgivning, och den inte är något som vi är eller har, utan snarare något som vi kontinuerligt gör i relation till andra individer och maktstrukturer. Jag utgår också från teorier om intersektionalitet (Crenshaw 1989; 1991). Genom konstaterandet att kön, etnicitet och klass inte verkar isolerade från varandra, utan att de i själva verket är sammanflätade, ser intersektionella teoretiker individer som intersektionella subjekt. Det här betyder att människor utgör platser där förtryck och underordning, men också agens, kan förekomma (Moraga & Anzaldúa 1981). Detta beror dessutom av flera olika maktstrukturer som samtidigt formar identiteter. Intersektionalitet strävar inte efter att ge en omfattande beskrivning av jaget, utan vill ta fasta på de identitetsaspekter som erhålls genom att tillhöra antingen marginaliserade eller privilegierade grupper. Gloria Anzaldúa (1987) talar om ett jag med en mångtydig och flytande identitet. Hon menar att individen då upplever en konstant känsla av att befinna sig på fel plats och någonstans mitt emellan, men också olika former av meningsskapande. María Lugones (1992) beskriver den här positionen som att befinna sig på gränsen mellan flera stater men där ingen plats är hemma.

Utgående från dessa teorier har också jag format mig en syn på identitet. Identiteten är intimt förbunden med det egna jaget och kroppen. Den befinner sig därför i konstant förändring och utveckling. Identiteten formas ständigt i förhållande till den fysiska, sociala, politiska, och globala miljön. Det här innebär att identiteten befinner sig i ett nätverk av normer och

maktstrukturer som på basen av bland annat kön, ras, etnicitet, samhällsklass och sexualitet skapar olika sociala möjligheter för människor att formas och fungera. Jag utgår från feministiska och intersektionella perspektiv på identitet (Yuval-Davis 2006; Hill Collins & Bilge 2016), men förhåller mig samtidigt medveten om kritiska perspektiv på hur begreppet har kommit att mainstreamas också i akademiska kretsar (Kaur Dhamoon 2011). Jag har trots detta valt att luta mig mot intersektionell teori eftersom jag anser att det hjälper mig att förstå identitet på ett mer mångtydigt sätt. I min egen forskning är jag intresserad av att studera vilken roll den kroppsaktivistiska rörelsen på Instagram har i de fettaccepterande aktörernas identitetsskapande, och det undersöker jag med stöd av dessa teoritraditioner.

2.2 Fettaktivism och kritiska fettstudier

Cooper (2016) har, utgående från Kathy Davis (2007) studie över den feministiska epistemologins rörlighet, studerat hur även kunskap om fettaktivism förflyttat sig genom tid och rum. Fettaktivismen är intimt förbunden med akademiska fettstudier och bägge nådde Storbritannien ungefär samtidigt som de rörde sig genom USA. Det som gav utlopp för forskares intresse att kritiskt granska den akademiska litteraturen kring fetma är den globala överviktsepidemin (Cooper 2010). I en rapport som verkställdes av Världshälsoorganisationen (1998) ingick det dokument som varnade för en global spridning av övervikt som skulle bryta ner hälsa, skapa enorm ekonomisk börda och påverka särskilt barn negativt (se Popkin & Dock 1998). Dessa dokument har väckt kritik från olika håll och fått utstå motstånd sedan dess. Forskare har krävt mer nyanserade perspektiv på övervikt och de påståenden som gjorts om feta kroppar (Oliver 2006), och dessa breddade perspektiv utgör det kritiska akademiska perspektivet.

Kritiska fettstudier erbjuder akademiker oprövade och alternativa sätt att undersöka fethet, inte minst eftersom de visar på hittills begränsade angreppssätt inom forskning. Dessa bristfälliga perspektiv tenderar ofta att fokusera analyser av ätstörningar och dieter, medan övriga levda erfarenheter åsidosätts. I relation till Cooper (2016, 208) och Pausé (2014, 82) håller jag mig därför medveten om att det inte existerar en universell erfarenhet av fethet eller fettaktivism, utan att upplevelserna varierar. Forskning genom en intersektionell lins medför att essentiella föreställningar utmanas, medan en mer övergripande kontextuell förståelse tillåts växa fram. De kritiska perspektiven kan också produceras i kulturen och Cooper (2016) ser därmed

kulturarbete som aktivism. Kulturproduktionerna kan omfatta fotografier och texter, som medför att feta kroppar blir mer synliga (Gurrieri 2013). I dessa har fokus lagts vid stigmatisering och diskriminering (Crosnoe et al. 2008), men också subjektivitet och kroppslighet, det vill säga hur fethet erfars hos individer (Braziel & LeBesco 2001; Colls 2006). De kritiska perspektiven omfattar subjektiva närmanden av fethet på olika sätt, i barnböcker (Frater 2005), kreativa projekt inom mode och eget självförverkligande (Nanfheldt 1996), eller genom personliga texter med utgångspunkt i personliga erfarenheter (McKinley 2004). Det finns även de som valt att framföra personliga värderingar och synvinklar kring fethet. Detta har gjorts genom fotografiska samlingar av feta nakenbilder (Nimoy 2007), poesi (Nichols 1984), och i antologier (Ahlsdotter et al. 2011; Kulick & Meneley 2005).

2.3 Digitala fettaktivistiska rum

Den samtida feministiska rörelsen har rört sig allt mer in på internet (Maclaran 2015), och feminister har visat på vilka sätt kvinnors identiteter, prioriteringar och behov gestaltas genom digitala rum (Wajcman 2010). Den generella uppfattningen är att dessa rum och plattformar ger feminister plats att bidra med kunskap och lättare kunna organisera sig än man gjort förut, något som tolkats som en slags återvändo till kollektiv feministisk aktivism (Baer 2016). Man har inte heller tidigare bevittnat en aktivism som, genom att erbjuda utrymme och synlighet till marginaliserade personer samt genom forandet av digitala gemenskaper och kunskapsförmedlande plattformar, lika effektivt har lyckats mobilisera tusentals människor på bara några minuter (Keller 2012; Martin & Valentin 2012).

The Fatosphere är ett nätverk och ett offentligt virtuellt rum bestående av fettpositiva bloggar. Enligt Meleo-Erwin (2011) erbjuder dessa digitala utrymmen betydelsefulla platser för fettaktivism och kollektiv organisering. Utrymmet gör det möjligt för gemenskaper och identiteter att formas utgående från aktivisternas individuella identifieringar som feta eller överviktiga. Människor som dras till The Fatosphere använder dessutom utrymmet för att hantera eller förbättra sin egen kroppsbild (Dickins et al. 2011; Lewis et al. 2011). April Williams (2017) har i sin tur närmat sig Tumblr-sidan "Fat People of Color", medan Alexandra Sastre (2014) har studerat tre kroppspositiva webbplatser i USA. Williams (ibid) tillämpar ett intersektionellt perspektiv och presenterar en analys av feta rasifierade kvinnors erfarenheter inom ett feministiskt ramverk. Studien visar att även inom ramen för den fettaktivistiska

diskursen står vitheten som privilegium, medan variationen av erfarenheter kontinuerligt ignoreras. Sastre (ibid) undersöker i sin tur på vilka olika sätt kroppen uppfattas och framställs på tre uttalat kroppspositiva webbplatser. Detta gör hon genom att studera hur narrativ kring autenticitet och identitet diskuteras när kroppen performeras och sprids på internet. Sastre konstaterar då att kroppspositivitet snarare efterliknar än utmanar ett nyliberalt paradigm om kroppslig medgörlighet, med andra ord försöker personerna ingå i normerna istället för att bryta ner dem.

Instagram är en kostnadsfri applikation för smarttelefoner som man genom internetuppkoppling kan publicera fotografier offentligt med. Fettaktivismen och den fettaccepterande rörelsen har stadigt växt sig större på internet, och inte minst i appen (Cwynar-Horta 2016, 37). Wuri och Tambunan (2018) konstaterar att kroppspositiva Instagramkonton visserligen orsakar komplicerade attityder gentemot de kroppar som tittaren möter i bildflödet, men att idealiserade föreställningar om skönhet till viss del ändå utmanas genom dem. Crystal Abidin (2014, 124) har sett hur Instagram blivit en plattform till vilken livsstilsbloggare nu överfört en del av sin verksamhet. Genom personliga men ekonomiskt sponsrade inlägg binds personernas privatliv ihop med betalda samarbeten, och det egna jaget blir ett verktyg med vilket man säljer produkter och tjänster. Theresa Senft (2012, 3) benämner det här fenomenet som ett slags varumärkt jag online. Medan internet fungerar som digital marknadsplats, anser hon att personerna som marknadsför företags varor själva också blir både försäljare och produkter samtidigt. Jessica Cwynar-Horta (ibid) hävdar att den här kommersialiseringen kommit att beröra också fettaccepterande kontoinnehavare på Instagram. Detta sker när företag titulerar sig som kroppspositiva genom att använda sig av fettaccepterande Instagrampersonligheter i sin reklam. Innehållet i dessa konton ägnar sig allt mer åt kapitalistiska konsumtionspraktiker istället för åt den aktivism som jobbar för att motarbeta de skönhetsideal som upprätthålls av det här ekonomiska systemet. Enligt Cwynar-Horta (ibid, 43) gör detta delar av kroppsaktivismen på Instagram till en handelsvara med fokus på finansiell vinst.

3 Feministisk metodologi

Jag har valt att utföra intervjuer inom ramen för min pro gradu-avhandling och dessa kommer att utgöra mitt material. Eftersom jag har valt att inkludera ljudfiler ville jag låta intervjupersonerna själva få komma till tals i analysen och har därmed inkluderat delar av intervjuerna i podcastavsnitten.

3.1 Mina intervjuer

Materialet för den här pro gradu-avhandlingen består av intervjuer med tre personer som heter Hannes, Caroline och Meriam. Hannes är icke-binär transperson, använder sig av pronomenet *den* och driver sitt konto ensam. Den publicerar kroppsbilder ibland och har med benämningen kroppssacceptans i sin beskrivning på Instagram. Caroline och Meriams konto är kollektivt och de sköter om det tillsammans som en del av sitt jobb. I profilbeskrivningen står det att kontot handlar om kroppskärlek och aktivism, samt att det placerar marginaliserade kroppar i centrum. Jag beslöt mig för att utföra semistrukturerade intervjuer eftersom jag ville inkludera delar av dem i mina podcastavsnitt. När jag hade tagit beslutet att skaffa mig mitt forskningsmaterial genom intervjuer behövde jag hitta potentiella intervjusubjekt. Det finns flera typer av kroppsaktivister men eftersom jag har valt att fokusera på fettacceptans vill jag att materialet anknyter till fet kroppsaktivism. Det var också nödvändigt att personerna kunde tala antingen svenska eller engelska eftersom jag inte är bekväm med att tala finska. Med syftet att få tillgång till mer nyanserade erfarenheter av fethet sökte jag dessutom personer som på ett eller flera sätt tillhörde marginaliserade samhällsgrupper. Slutligen var det viktigt att kontoinnehavarna aktivt publicerade kroppsbilder på sig själva, definierade sig som antingen kroppsaktivister eller som kroppssaccepterande, eller använde sig av någon utmärkande hashtag som exempelvis #bodypositive.

Jag började leta efter personer att intervjua på Instagram. Det bästa sättet att försöka kategorisera sin sökning i appen är att använda hashtags, men i det här fallet gav majoriteten av träffarna förslag på personer som var lokaliserade utanför Norden. Efter ett tag bestämde jag mig för att söka hjälp i en feministisk Facebookgrupp och utgående från tipsen som jag erhöll därifrån fann jag Hannes konto. Meriam och Carolines konto kom jag över efter ha googlat mig fram en stund. När jag hade konstaterat att dessa tre personer uppfyllde forskningens kriterier

kontaktade jag dem genom att skicka privatmeddelanden på Instagram. I dessa meddelanden höll jag mig till en kort förklaring om varför jag tog kontakt, och bad dem ge mig sina respektive e-postadresser om de var intresserade av att läsa mer om min forskning. Alla tre godkände detta och jag skickade dem sedan en mer utförlig redogörelse för mitt syfte och varför jag skrev till just dem. Jag skrev ett presentationsbrev om en A4 på engelska, men sade att jag också kunde skicka texten på svenska om de föredrog det. I den här texten presenterade jag mig själv, min position som student i slutskedet av magisterexamen och vad jag skriver min pro gradu-avhandling om. Jag förklarade att jag var ute efter deras personliga erfarenheter och att jag såg intervjuer som den bästa metoden för att få fram dessa i materialet. Jag skrev att intervjuerna skulle utgå från några förberedda frågor från min sida men att de fick besvara dem fritt. Jag förklarade att frågorna skulle röra sig om deras upplevelser av det kroppsaktivistiska rummet på Instagram och publicerandet av egna kropps bilder. Jag introducerade också mina planer på att göra podcastavsnitt och att jag gärna använde mig av intervjudelar i dem om de godkände detta. Slutligen redogjorde jag för varför jag hade valt att koncentrera mig på det här forskningsområdet och var tydlig med att de absolut fick tacka nej till min förfrågan. Inom en vecka hade alla tre tackat ja till att låta sig intervjuas.

3.2 Feministisk intervju som metod

Jag utförde två intervjuer. Den första gjorde jag med Hannes via Skype och den andra med Caroline och Meriam i deras arbetsutrymmen. Intervjun med Hannes bandade jag i Skype, den räckte en timme och 15 minuter och bortsett från några enstaka avbrott i uppkopplingen gick allt bra. Inför intervjun med Caroline och Meriam hade jag lånat en ljudinspelare från Åbo Akademi's kulturarkiv Cultura och bandade intervjun med den. Den andra intervjun var en halvtimme längre än den första och förflöt också bra. Tillämpning av intervjuer är en av de vanligaste formerna för att bedriva kvalitativa studier inom feministisk forskning (Griffin 2016, 1). Enligt DeVault och Gross (2012) är intervjuer forskning som görs genom att tala med människor. Med hjälp av intervjuer kan forskaren samla ihop ett material bestående av personernas egna berättelser och deras individuella perspektiv, samt ge dem en egen röst inom såväl akademiska som övriga offentliga diskurser. Denna beskrivning av intervjumetoder förbiser ändå det mångfacetterade och nyansrika som uppstår i och med människors tal. Det som bland annat inte tas i beaktande i en förenklad förklaring är språket och hur det används. Hurdant är språket och på vilket sätt tar det form? Det som dessutom kan vara av betydelse i

samtal med människor är de dolda betydelseerna av vad som sägs, som exempelvis nyanser i talet, gester och uttryck, men också tystnader.

Intervjuande har länge använts i syfte att föra fram människors erfarenheter och göra dessa synliga i mer offentliga diskussioner (DeVault & Gross 2012, 2). När det gäller intervjuer i forskningssammanhang har metoderna dessutom ofta förknippats med frågor som berör social rättvisa, det vill säga att framhäva de röster som tidigare har förbisetts. Feministiska teoretiker har därmed betonat vikten av att börja vid erfarenhet (Harding 1991) och förlita sig på den auktoritet som erfarenhet utgör. Jag har också varit ute efter erfarenheter i intervjuandet, och i mina intervjupersoners fall är det emellertid fråga om marginaliserade personers upplevelser. Rosalind Edwards (1990) föreslår att vita forskare som intervjuar svarta deltagare borde lyfta fram rasifierade skillnader och rasrelaterade frågor, istället för att låtsas att de inte existerar mellan parterna i intervjusituationen. Hwajeong Kim-Yoo (2016) skriver om sin forskarposition som antingen insider eller outsider i förhållande till sina informanter. När det handlar om både rasifierad identitet och könstillhörighet är jag en outsider inom ramen för min egen studie. Hesse-Biber (2007) föreslår ändå att en status som outsider inte nödvändigtvis bara är till nackdel eftersom positionen kan innebära att den utomstående forskaren inte är lika partisk i relation till informanten. Beaktandet av min position som samtidigt insider och outsider i relation till personerna som jag har intervjuat, samt medvetenhet om det förhållande som har utvecklats mellan oss under analysens gång, är något som jag har eftersträvat fundera hela forskningsprocessen.

Antirasistiska feminister har skrivit om den förändringspotential som aktivt lyssnande bär med sig. Audre Lorde (1984) är en av dem som beskrivit de oroande konsekvenser som uppstår när vita västerländska kvinnor inte lyckas lyssna ordentligt till rasifierade kvinnor och deras erfarenheter av rasism och sexism. DeVault och Gross (2012) betonar att feministiska forskare måste fortsätta att lära sig av den här typen av aktivistiskt skrivande om de vill skapa kunskap som utmanar rådande maktstrukturer istället för att fortsätta upprätthålla dem. Det här håller jag med om. Med vetskapen om den ansträngning som följer med aktivt lyssnande valde jag därför att banta mina intervjuer för att senare transkribera dem. Detta skulle jag ändå varit tvungen att göra eftersom delar av intervjuerna också ingår i ljudfilerna, men det här beslutet underlättade på flera sätt. Valet att spela in intervjuerna medförde inte bara möjligheten att återgå till materialet, utan innebar också att jag kunde luta mig tillbaka och verkligen lyssna på vad intervjupersonerna berättade, utan att bekymra mig om att skriva ner informationen. Genom

att uppmärksamma personers erfarenheter och perspektiv som vanligen nonchaleras eller felrepresenteras i forskning placerar sig min pro gradu-avhandling bland feministisk forskning som strävar efter social rättvisa.

3.3 Etiska förhållningssätt

Som intervjuare och tolkare inom ramen för min forskning har jag hela tiden försökt hålla mig medveten om min egen kontext, akademiska diskurs och privilegier. DeVault och Gross (2012, 33) påminner mig också om att det är betydelsefullt att ha i åtanke att personerna jag talar med i intervjuerna är agerande personer i sina egna liv. Mina analyser utgår från deras egna berättelser för att låta dem själva redogöra för sina erfarenheter. När personerna som jag har intervjuat har svarat godkännande på mina e-postmeddelanden om vilka personliga uppgifter om dem som jag får nämna i pro gradu-avhandlingen har de givit sitt skriftliga medgivande till att låta dessa beskrivas. Jag har valt att använda deras riktiga förnamn men har uteslutit deras efternamn och namnen på deras respektive Instagramkonton. De har givit mig tillåtelse att skriva ut de här namnen också men av säkerhetsskäl har jag ändå valt att inte göra det. Det som jag däremot har inkluderat är deras ålder, könsidentitet, hudfärg, nationalitet och sysselsättning för att skapa bättre kontext. Jag har inte fokuserat på personernas könsidentitet eller erfarenheter som rasifierade, utan detta har de själva fått lyfta upp om de velat.

När jag kontaktade dem poängterade jag att jag aldrig har bedrivit ett liknande forskningsprojekt tidigare, utan att för den sakens skull underskatta mig själv i mitt arbete. Jag förklarade att intervjun gärna fick vara ledig och att de kunde ge hur korta eller långa svar som helst. Innan intervjun började gjorde jag det också klart för dem att jag var nervös, med förhoppningen att det inte bara skulle lugna mig utan även deras eventuella nervositet. Feministisk intervjuforskning karaktäriseras ofta enligt dess strävan efter att skapa social förändring, det vill säga att många feministiska forskare vill uppnå mer än bara medvetenhet om marginaliserade grupper situationer. Utmaningen är då att göra kunskapen som producerats genom intervjuer tillgänglig och även applicerbar på de verkligheter som personer i dessa grupper erfar. Jag har valt att studera ett fenomen som formats till en digital social rörelse och som jag därmed föreställer mig att kan väcka intresse hos dem som redan är bekanta med den. De som inte känner till kroppsaktivismen från förut kan eventuellt bli nyfikna när de får vetskap

om att den äger rum på Instagram, ett socialt medierum som i dag har en bred och varierande användarskara.

4 Diskussion

I det sista kapitlet i denna pro gradu-avhandling kommer jag att diskutera forskningsprocessen och det som jag kan konstatera efter analysen av intervjumaterialet. Detta diskuterar jag utgående från mina forskningsfrågor och i relation till tidigare forskning. De slutsatser som jag har tagit beror på den kontext jag befinner mig i, den teori och tidigare forskning jag har lutat mig mot analysen igenom, samt den akademiska diskurs i vilken jag format min epistemologiska uppfattning. Jag har undersökt betydelsen av det fettaccepterande utrymmet på Instagram i Hannes, Carolines och Meriams identitetsarbete. I intervjun har jag fokuserat på de erfarenheter de har av att vistas och verka i den digitala kroppsaktivistiska kontexten. De här intervjuerna frambringade sex olika men också sammanflätade teman som de diskuterade kring och som analyseras i podcastavsnitten. Dessa teman är: skillnader mellan kroppspositivitet och kroppsaktivism, erfarenheter av att fota och publicera egna kropps bilder, det kroppsaktivistiska utrymmet på Instagram, relationen till den egna kroppen och det egna Instagramkontot, aktivismen, samt inkludering och exkludering.

4.1 Sammanfattande analys

Hannes, Meriam och Caroline ser en skillnad mellan begreppen kroppspositivitet och fettaktivism. Medan Hannes påpekar att betydelsena förmodligen varierar väldigt mycket från person till person, menar Meriam att kroppspositivitet är ett fenomen som kommit ur den fettaktivistiska rörelsen och inte tvärtom. Caroline och Meriam anser dessutom att kroppspositivitet har kommit att formas allt mer av kommersiella företag. Enligt dem innebär det att begreppet rört sig bort från den aktivistiska rörelse som möjliggjort dess framväxt från första början, en syn som bekräftas även i tidigare forskning (Cwynar-Horta 2016; Johnston & Taylor 2008). I dessa yttranden om skillnader mellan att *vara* kroppspositiv och att *utföra* kroppsaktivism ser jag skillnader i perspektiv på det som är personligt och det som är politiskt. Medan fettaktivismen uppfattas sträva efter radikalt och socialt engagemang, associeras kroppspositivitet med individens förhållande till den egna kroppen. Det som inte blir sagt här är det motsatsförhållande som dessa två begrepp placeras i genom denna jämförelse. När aktivismen erhåller förändringspotential på samhällsnivå, blir kroppspositivismen samtidigt det som på sin höjd påverkar individer och därmed knappast kan ses som aktivism. Det här återkommer alla tre till under intervjuens gång och jag diskuterar det därför utförligare senare.

Det som alla tre nämnde var en känsla av extrem obekvämlighet första gångerna som de publicerade helkropps bilder på sig själva på Instagram. Caroline menar att hon fortfarande avskyr det och Meriam redogör för ett inre resonemang där hon under fotograferandet påminner sig om att trots att hon gråter just nu kommer bilderna förhoppningsvis att bidra med något positivt också för henne personligen. Det är intressant att alla tre har fortsatt att genomgå dessa smärtsamma upplevelser trots att de alldeles tydligt innebär ett emotionellt och inre illamående för dem. En förklaring de ger är att de ser fotograferandet och publicerandet av bilderna som den enda vägen till personligt mentalt läkande. Meriam och Caroline understryker ändå att de i första hand inte gör detta för sin egen skull utan strävar efter att kunna bidra till den samhällsförändring som de önskar se. För dem är den individuella förändringen främst en bonus. Hannes diskuterar kring sin första publicerade kropps bild och nämner att den fortfarande kan komma ihåg de jobbiga känslor som frambringades när bilden publicerades. Men samtidigt medför detta att den inser vilken förändring som skett på de knappa två år sedan bilden togs. Hannes menar att förhållandet till både fotandet och publicerandet av dessa bilder har förändrats mot det positiva, och med det också relationen till den egna kroppen eftersom den inte upplever samma obehagskänslor längre. Min tolkning av detta är att Instagram erbjuder både enskilda fettaccepterande personer och den kroppsaktivistiska gemenskapen någonting särskilt. Möjligheten att publicera bilder offentligt gör Instagram till ett rum som dels sporrar drivkraften att fotografera den egna kroppen, dels utmanar den individuella kroppsliga smärtan när bilderna blir synliga i offentligheten (Afful & Ricciardelli 2015, 12; Puhl et al 2013, 823). Slutligen blir utrymmet en plats i vilket personernas förhållanden till både den egna och andras kroppar kan formas utgående från en alternativ diskurs kring fethet (Gurrieri 2013, 15).

När vi diskuterade Instagram som kroppsaktivistiskt rum lade jag märke till att informanterna bar på blandade känslor. De konstaterade alla tre att appen medför en stor och lättillgänglig plattform som gör det möjligt för rörelsen att nå ut till stora publikskara. För Caroline har det även inneburit ett tryggt rum att vistas i och tillsammans med Meriam har de kunnat utveckla sina kreativa identiteter. Men kroppsaktivismen på Instagram har också resulterat i förbittring och frustration. Appen som rum för kommersiella företag att använda sig av privatpersoner som reklampelare för deras produkter och tjänster (Abidin 2014; Senft 2012) har också medfört en transformering där större kroppspositiva konton blivit till handelsprodukter (Cwynar-Horta 2016). Jag uppfattar deras frustration som ett resultat av synen på att dessa konton gör det kroppspositiva begreppet till en handelsvara i sig. Kroppspositivitet blir då någonting som vem

som helst kan påstå sig understöda för att sedan låta konceptet säljas och köpas. När jag lägger detta i förhållande till deras upplevelser att kroppspositivitet dessutom är en individualiserad term som främst skapar förändring för enskilda personer, ser jag att misstron till fenomenet delvis ligger i värderingar om vad som är politiskt och inte (Bobel 2007, 153). Jag tolkar detta som att individuella förändringar i relationen till den egna kroppen, enligt Hannes, Meriam och Caroline, inte tillhör politiska handlingar som har möjlighet att omforma maktstrukturer (Sastre 2014, 939). Fotograferandet har hjälpt intervjupersonerna omgestalta deras respektive förhållanden till att se sig själva ta plats på bilder och i det offentliga utrymmet på Instagram. Meriam nämner också en upplevelse av att bilderna gjort det möjligt för henne att kroppsligen förnimma var hennes former befinner sig, något som hon tidigare haft svårigheter med. Genom bilderna anser hon sig nu kunna veta hur kroppen rör sig och hur den ser ut i varierande positioner. För alla tre är kroppen inte bara kopplad till deras fethet utan också till hudfärg, etnicitet, sexualitet och könsidentitet, men på olika sätt. I publicerandet av kropps bilder på sina respektive Instagramkonton hoppas de därmed kunna bredda förståelser och föreställningar om vilka kroppar som existerar. När de gör detta ser jag att de medverkar till synliggörandet av hur feta kroppar och erfarenheter varierar också bland marginaliserade identiteter (Pausé 2014).

Meriam och Caroline ser sina kropps bilder på Instagram som aktivism medan Hannes inte gör det. Orsaken till detta är den samma, men det är perspektivet som skiljer sig. Medan Meriam och Caroline upplever sin existens som aktivism, eftersom de inte kan gå längs med gatan utan att deras identiteter automatiskt tillför ett visst motstånd till normen, har Hannes svårigheter att se sin kropp som ett uttryck för politisk handling. För Hannes är aktivism ett stort koncept som antyder aktiv resistans och vill därför inte placera sin blotta identitet inom dess ramar. Jag tolkar Hannes motvillighet, men också Meriams och Carolines yttranden om en för personlig kroppsaktivistisk rörelse, som ett uttryck för specifika värderingar om vad som är aktivism och inte (Bobel 2007). Det kan mycket väl vara så att alla tre visst anser att det personliga är politiskt, men jag erinrar mig också en viss tveksamhet i deras yttranden. Jag tolkar dem som uppfattningar om att det personliga må vara politiskt men inte till samma grad som aktiv kritik av sociala strukturer. Det personliga må vara politiskt, men politiken kan i sådana fall inte stanna vid individens upplevelser utan måste också förhålla sig till helheten för att normer ska kunna brytas (Matich et al 2018, 21). Här håller jag med dem. Men jag hävdar också att de eventuellt underskattar den politiska kraft som offentliggörandet av personliga erfarenheter av fethet kan ha för en långsiktig samhällelig förändring.

Diskussionen om social inkludering och exkludering återkommer genomgående under intervjuerna. Den tar avstamp i konstaterandet att det främst är vita ciskvinnors normfungerande kroppar som centreras inom den kroppsaktivistiska rörelsen på Instagram, och återkommer sedan i kommentarer om feminism, intersektionalitet och aktivism. Det här ansågs särskilt vara ett problem i Norden eftersom vithetsnormen är mer utbredd här än i en angloamerikansk kroppsaktivistisk kontext. Alla tre ser den bristfälliga representationen av feta rasifierades, transpersoners och icke-binäras kroppar som en orsak till det egna publicerandet av bilder. Mängder av feta erfarenheter och identiteter går förlorade när det uppstår normer också inom det fettaktivistiska Instagramrummet. Informanternas erfarenheter breddar dessutom inte enbart kategorin fethet utan även variationen av feta upplevelser inom grupper av rasifierade och icke-binära personer. När Hannes, Caroline och Meriam publicerar bilder av sig själva, vare sig under benämningen aktivism eller inte, innefattas deras bilder och texter omgående i ett utvidgande av feta personers erfarenheter. De personliga upplevelserna är vad som lett dem till den punkt där de slutligen valt att dela med sig av dem på olika sätt. Instagram erbjuder sedan ett digitalt rum där dessa erfarenheter kan interagera med andra, vilket i sin tur bidrar till ett formande av personernas identiteter som feta och rasifierade, samt fet och icke-binär.

4.2 Avslutande ord

”Instagram is the reason why I love body positivity,
but it is also the reason why I hate it.”

— Caroline

I den här avhandlingen har syftet varit att undersöka på vilka sätt Instagram bidrar till fettaccepterande personers identitetsarbete. För att reda ut detta har jag varit intresserad av deras individuella erfarenheter och har därmed valt att utföra semistrukturerade intervjuer med tre kontoinnehavare. Den huvudsakliga forskningsfrågan som jag har koncentrerat mig på att besvara är hur Instagram bidrar till de fettaccepterande kontoinnehavarnas identitetskonstruktion och aktivism? Genom en analys av materialet, i vilken jag utgått från feministisk teori om kropp och identitet, kritiska fettstudier och tidigare forskning, har jag dragit slutsatser för hur identiteterna har kommit att utformas. Instagram erbjuder en stor plattform för personer att ladda upp och dela privata bilder, vilket gör visuell kroppsaktivism betydligt mer omedelbar och tillgänglig än om en äger rum på webbsidor eller bloggar. Den här

möjligheten förde in alla tre informanter på den här vägen från första början. Andra personers bilder på sina feta kroppar gör dem glada och representationen har fått dem att må bättre psykiskt. Deras egna bilder har i sin tur hjälpt dem ytterligare. Hannes konstaterar en förändring i synen på sin egen kropp. Den konstaterar sig vara både mera trygg och bekväm i sig själv, samt upplever en minskad kroppsdyshälsa kopplad till dens transidentitet. Meriam har börjat erfara en ny fysisk förnimmelse av hur hennes kropp tar plats och hur den ser ut. Hennes egen aktivism anser hon att även har gett henne verktyg, bekräftelse och nya sätt uttrycka sig på. Caroline upplever att hon genom bilderna gör en resa mot ett mentalt läkande. För henne är det svårt att ska vad aktivismen skulle vara utan Instagram, men för henne personligen menar hon att rummet har räddat hennes liv. Ingen av dem säger det rakt ut men det som jag också uppfattar genom dessa yttranden är förändrade självbilder och stärkta identitetsuppfattningar som en följd av både deras egna och andras kropps bilder på Instagram.

När personer publicerar normbrytande kropps bilder på Instagram och taggar dem med relaterande hashtaggar uppstår fettaccepterande eller kroppsaktivistiska sammanhang (Wuri & Tambunan 2018) i vilka allt fler människor ingår. Dessa sammanhang utgör i sin tur särskilda rum för förandet av gemenskaper, som också kan ses som aktivism i sig själva (Cooper 2016). Gemenskaperna möjliggör bildandet av sociala relationer, men erbjuder också rum för olika perspektiv att mötas. Instagram erbjuder möjligheten för dess användare att gå i dialog med varandra på flera olika sätt. Detta kan ske genom kommentarsfält, personliga meddelanden eller funktionen storys. Responsen från följare är av stor betydelse för Hannes, Meriam och Caroline. Hannes menar att positiva kommentarer kan göra en dålig dag mycket bättre, även om den ibland kan ha svårt att ta till sig av de fina orden. Meriam har blivit varse om vilket tryggt rum som gemenskapen på Instagram kan innebära, i motsats till den toxiska atmosfär hon tidigare har befunnit sig i. Men identitetsarbetet tar även avstamp i känslor av frustration och upprördhet gentemot det kroppsaktivistiska utrymmet. Deras identiteter utvecklas därmed också genom motstånd, kritik och genom ett avsägande av rådande normer inom rörelsen, som exempelvis centrerandet av vita ciskvinnors kroppar och kommersialiseringen av kroppspositivitet. Utgående från Hannes, Meriams och Carolines diskussioner tolkar jag deras identiteter som sammanflätade med deras aktivism och att dessa byggs interaktivt i relation till varandra.

Men det finns även de som betonar försiktighet i synen på digitala rum som verktyg för feministisk aktivism, och bidrar med perspektiv på hur detta möjligen kan vara problematiskt (Kensinger 2003). Eftersom aktivismen ofta cirkulerar kring små bitar av information, utan

helhetsbilder för övergripande kontext, har det visat sig att den snarare förstärker än bryter ner stereotypiska föreställningar av personerna som är i fokus (Matich et al. 2018, 18). Jag har valt att se fettaktivismen på internet som en del av en övergripande diskurs av digital feministisk aktivism. Det här gör jag eftersom den främst skapas av individer och grupper som är marginaliserade på ett eller flera sätt, även om majoriteten av aktörerna är vita ciskvinnor. Men all digital fettaktivism är inte feministisk, även om den i många fall har potential för att vara det. Det är inte heller ovanligt att aktörerna själva är oense om vad feminism egentligen betyder och vad som krävs för att någon ska kunna göra anspråk på att den egna aktivismen är feministisk. Det här blir tydligt även i mitt eget forskningsmaterial. Men jag ser ändå inte fettaktivismen enbart som ett separat fragment av rörelsen, utan snarare att de är sammanflätade och interagerade i relation till varandra genom de identiteter som bedriver dem. Kensinger (ibid) konstaterar också att komplexitet och historia gör det lättare för oss att skapa en mer rättvis bild av aktivismen på internet.

Identitet skapas och förändras i relation till och i samverkan med sociala normer och maktstrukturer. Därmed anser jag att de tre informanternas identitetsskapande process påverkas av deras verksamhet på Instagram. De tycker själva att rörelsen är alldeles för personlig för tillfället, men det är samtidigt i det personliga som deras egen aktivism och bildpublicering tar avstamp. De är osäkra på om kroppsbilder på Instagram kan skapa förändring på samhällsnivå och inte bara för individer. Förändring hos enskilda personer blir därmed något som de inte anser medföra skillnad för samhället överlag (Murray 2005). Detta kan eventuellt innebära att aktörerna anser att det är en skillnad i att bidra till representation med avsikten att skapa samhällsförändring och på att enbart visa upp kroppen för sin egen skull. Det som görs i personligt syfte blir då mindre samhällsförändrande och mindre aktivism. Samtidigt är det ur de personliga erfarenheterna som de alla tre talar. Det är i de positiva aspekterna som deras kroppsuppfattning har förändrats, deras mentala hälsa har börjat läka och som de menar att de börjat våga ta mer plats också utanför Instagram. De negativa aspekterna har i sin tur genererat energi till att skapa motstånd. Detta ser jag som resultat av identitetsskapande som utformats i deras relation till de fettaccepterande gemenskaperna på Instagram. Jag ser därmed Hannes, Carolines och Meriams identitetsarbeten, i sig själva, som politiska handlingar med potential för förändring också på samhällsnivå.

Litteratur

Abidin, C. (2016) "Aren't These Just Young, Rich Women Doing Vain Things Online?": Influencer Selfies as Subversive Frivolity. *Social Media + Society*, april–juni: 1–17. doi: 10.1177/2056305116641342.

Abidin, C. (2014) #In\$tagLam: Instagram as a Repository of Taste, a Burgeoning Marketplace, a War of Eyeballs. I Marsha Berry & Max Schleser (red.). *Mobile Media Making in an Age of Smartphones*. New York: Palgrave Macmillan, 119–128.

Adami, E. & Jewitt, C. (2016) Special Issue: Social media and the visual. *Visual Communication*, 15 (3), 263–270.

Afful, A. & Ricciardelli, R. (2015) Shaping the online fat acceptance movement: talking about body image and beauty standards. *Journal of Gender Studies* 24 (4): 453–472. doi: 10.1080/09589236.2015.1028523.

Ahlsdotter, M., Nielsen, M. & Hannes Hård, H. (red.). (2011). *Ätstört – En antologi om ätstörningar, fett, mat och makt*. Stockholm: ETC förlag.

Ahmed, S. (2006) *Queer Phenomenology: Orientations, Objects, Others*. Durham: Duke University Press.

Anzaldúa, G. (1987) *Borderlands/La Frontera: The New Mestiza*. USA: Aunt Lute Books.

Baer, H. (2016) Redoing Feminism: Digital Activism, Body Politics, and Neoliberalism. *Feminist Media Studies* 16 (1): 17–34.

Bass, M. K. (2001) On Being a Fat Black Girl in a Fat-Hating Culture. I Michael Bennett & Vanessa D. Dickerson (red.). *Recovering the Black Female Body: Self-Representations by African American Women*, New Brunswick, NJ: Rutgers University Press, 219–30.

Belk, R. W. (2016) Extended Self and the Digital World. *Current Opinion in Psychology* 10 (Consumer Behavior): 50–54.

Birke, L. (2000) *Feminism and the Biological Body*. New Brunswick, NJ: Rutgers University Press.

Bleir, R. (1984) *Science and Gender: A Critique of Biology and its Theories on Women*. New York: Pergamon.

Bobel, C. (2007) 'I'm not an activist, though I've done a lot of it': Doing Activism, Being Activist and the 'Perfect Standard' in a Contemporary Movement. *Social Movement Studies* 6 (2): 147-159. doi: 10.1080/14742830701497277.

Bonenfant, Y. (2014) On Sound and Pleasure: Meditations on the Human Voice. *Sounding Out*. <https://soundstudies.wordpress.com/2014/06/30/on-sound-and-pleasure-meditations-on-the-human-voice/?iframe=true&preview=true> (Hämtad: 27 juli 2018).

Bordo, S. & L. Heywood. (2003 [1993]). *Unbearable weight: feminism, western culture, and the body*. Berkeley: University of California Press.

Braziel, J. E. & LeBesco, K. (2001) *Bodies Out of Bounds: Fatness and Transgression*. Berkeley, CA: University of California Press.

Brewis, A. A., Falletta-Cowden, A., Rodriguez-Soto, I., & Wutich, A. (2011) Body Norms and Fat Stigma in Global Perspective. *Current Anthropology* 52 (2): 269–276. doi: 10.1086/659309.

Bronstein, C. (2015) Fat Acceptance Blogging, Female Bodies and the Politics of Emotion. *Feral Feminisms* 3: 106–18.

Brownell, K.D., Wadden, T.A., & Wang, S.S. (2004) The influence of the stigma of obesity on overweight individuals. *International Journal of Obesity* 28: 1333–1337.

Butler, J. (1993) *Bodies that Matter: On the Discursive Limits of Sex*, London: Routledge.

Butler, J. (1990) *Gender trouble: feminism and the subversion of identity*. New York: Routledge.

Butler, J. (2004) *Undoing Gender*, New York: Routledge.

Caldeira, S. P., Van Bauwel, S., & De Ridder, S. (2018) A Different Point of View: Women's Self-representation in Instagram's Participatory Artistic Movements @girlgazeproject and @arthoecollective. *Critical Arts* 32 (3): 26-43. doi: 10.1080/02560046.2018.1447592.

Carter Olson, C. (2016) #BringBackOurGirls: digital communities supporting real-world change and influencing mainstream media agendas. *Feminist Media Studies* 16 (5): 772–787. doi: 10.1080/14680777.2016.1154887.

Caputi, J. (1983) One size does not fit all: being beautiful, thin and female in America. I C. Geist and J. Nachbar (red.) *The popular culture reader*. Bowling Green, OH: Bowling Green State University Press, 186–204.

Castells, M. (2012) *Networks of Outrage and Hope: Social Movements in the Internet Age*. Boston, MA: Polity.

Connor, S. (2004) Edison's Teeth; Touching Hearing. I Veit Erlmann (red.). *Hearing Cultures: Essays on Sound, Listening, and Modernity*. Oxford and New York: Berg, 153–172.

Cooper, C. (2010) A Queer and Fat Activist Timeline: Queering Fat Activist Nationality and Cultural Imperialism'. *Fat Studies: An Interdisciplinary Journal of Body Weight and Society* 1 (1): 61–74.
http://www.charlottecooper.net/downloads/timelinezine/cooper_queertransfatactivisttimeline_zine_0411.pdf (Hämtad 5 September 2018).

Cooper, C. (2016) *Fat Activism: A Radical social Movement*. Bristol: HammerOn Press.

Cooper, C. (2010) Fat is a feminist issue, but whose? *The Scavenger*. <http://www.thescavenger.net/feminism-a-pop-culture-sp-9560/feminism-a-pop-culture/428-fat-is-a-feminist-issue-but-whose-feminism-90645.html> (Hämtad 7 januari 2019).

Cooper, C. (2010) Fat Studies: Mapping the Field. *Sociology Compass*, 1020–1034.

Cordell, G., & Ronai, C. R. (1999) Identity management among overweight women. I D. Maurer & J. Sobal (red.). *Interpreting weight: the social management of fatness and thinness*. New York: Aldine de Gruyter, 29–47.

Crenshaw, K. (1989) Demarginalizing the Intersection of Race and Sex: A Black Feminist Critique of Antidiscrimination Doctrine, Feminist Theory and Antiracist Politics. *University of Chicago Legal Forum* (1): 139–167. <http://chicagounbound.uchicago.edu/uclf/vol1989/iss1/8> (Hämtad: 15 augusti 2018).

Crenshaw, K. (1991). Mapping the margins: Intersectionality, identity politics, and violence against women of color. *Stanford Law Review* 43 (6): 1241–1299.

Cwynar-Horta, J. (2016) The Commodification of the Body Positivity Movement on Instagram. *Stream: Culture/Politics/Technology* 8 (2): 36–56. <http://journals.sfu.ca/stream> (Hämtad 2 december 2018).

Davis, K. (2007) *The Making of Our Bodies, Ourselves: How Feminism Travels Across Borders*. London: Duke University Press.

Degher, D. & Hughes, G. 1999. The adoption and management of a “fat” identity. I D. Maurer and J. Sobal, (red.). *Interpreting weight: the social management of fatness and thinness*. New York: Aldine de Gruyter, 11–27.

DeVault, M. L. & Gross, G. (2012) Feminist Qualitative Interviewing: Experience, Talk, and Knowledge. I Sharlene Nagy Hesse-Biber (red.). *Handbook of Feminist Research: Theory and Praxis*. Thousand Oaks: Sage Publications, 206–236. doi: <http://dx.doi.org/10.4135/9781483384740>.

de Vries, J. (2007) The obesity epidemic: medical and ethical considerations. *Science and Engineering Ethics* 13 (1): 55–67.

Dickins, M., Browning, C., Feldman, S. & Thomas, S. (2016) Social inclusion and the Fatosphere: the role of an online web logging community in fostering social inclusion. *Sociology of Health & Illness* 38 (5): 797–811. doi: 10.1111/1467-9566.12397.

Dionne, E. (2017) The Fragility of Body Positivity: How a Radical Movement Lost Its Way. *Bitch Media*. <https://www.bitchmedia.org/article/fragility-body-positivity> (Hämtad: 11 augusti 2018).

Doane, B., McCormick, K. & Sorce, G. (2017) Changing methods for feminist public scholarship: lessons from Sarah Koenig’s podcast Serial. *Feminist Media Studies* 17 (1): 119–121. <http://dx.doi.org/10.1080/14680777.2017.1261465> (Hämtad: 3 februari 2019)

Edwards, R. (1990) Connecting method and epistemology: A white woman interviewing black women. *Women’s Studies International Forum* 13: 477–490. doi: <http://dx.doi.org/10.1016/0277-5395%2890%2990100-C>.

Fikkan, J. L. & Rothblum, E. D. (2012) Is Fat a Feminist Issue? Exploring the Gendered Nature of Weight Bias. *Sex Roles* 66: 575–592. doi: 10.1007/s11199-011-0022-5.

Frater, L. (2005) *Fat Chicks Rule! How to Survive in a Thin-Centric World*. New York: Ig Publishing.

Gaden, G. (2010) Podcasting: Thinking about new opportunities for pedagogy and activism. *thirdspace: a journal of feminist theory & culture* 9 (1). <http://journals.sfu.ca/thirdspace/index.php/journal/article/view/291/316> (Hämtad 1 mars 2019).

Gecas, V. (2000) Value identities, self-motives, and social movements. I S. Stryker, T. J. Owens & R. W. White (red.). *Self, Identity, and Social Movements*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 93–109.

Gradu diversifieringsrapport. (2016) Rapport från arbetsgruppen för utvecklande av pro graduavhandlingens diversifiering. Martina Björklund, Pekka Lindqvist, Mia Österlund och Sanna Westerlund (red.). Åbo Akademi, 29 januari 2016.

Griffin, G. (2016) Introduction. *Cross-Cultural Interviewing: Feminist Experiences and Reflections*. NY: Routledge, 1–11.

Gurrieri, L. 2013. Stocky Bodies: Fat Visual Activism. *Fat Studies* 2 (2): 197–209. doi: <https://doi.org/10.1080/21604851.2013.779554>.

Haraway, D. (1988) Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective. *Feminist Studies* 14 (3): 575–599. <http://www.jstor.org/stable/3178066>.

Harding, S. (1991) *Whose science? Whose knowledge: Thinking from women's lives*. Ithaca, NY: Cornell University Press.

Hayles, N. K. (1999) *How we Became Posthuman: Virtual Bodies in Cybernetics, Literature, and Informatics*. Chicago: University of Chicago Press.

Hesse-Biber, S. N. (2007) The Practice of Feminist In-Depth Interviewing. I S. N. Hesse-Biber & P. L. Leavy (red.). *Feminist Research Practice: A Primer*. London: Sage, 111–48.

Hill Collins, P. & Bilge, S. (2016) What is intersectionality? *Intersectionality*. Cambridge: Polity Press, 1–30

Hoffmann, M & Tiffe, R. (2016) Taking up sonic space: feminized vocality and podcasting as resistance. *Feminist Media Studies*. <http://dx.doi.org/10.1080/14680777.2017.1261464> (Hämtad: 27 februari 2019).

hooks, b. (1990) *Yearning: Race, Gender and Cultural Politics*. Boston: South End Press.

Hwajeong, K-Y. (2016) Interviewing outsiders as an in-/outsider: Interviewing the socially marginalized from a marginalized position. I Gabriele Griffin (red.). *Cross-Cultural Interviewing: Feminist Experiences and Reflections*. NY: Routledge, 129–141.

Ilmonen, K. (2019) Identity politics revisited: On Audre Lorde, intersectionality, and mobilizing writing styles. *European Journal of Women's Studies* 26 (1): 7–22.

Iqani, M. & Schroeder, J. E. (2016) #selfie: digital self-portraits as commodity form and consumption practice. *Consumption Markets & Culture* 19 (5): 405–415. doi: [10.1080/10253866.2015.1116784](https://doi.org/10.1080/10253866.2015.1116784).

Jackson, P. (1992) Constructions of culture, representations of race: Edward Curtis's "way of seeing". I K. Anderson & F. Gale (red.). *Inventing places: Studies in cultural geography*. Melbourne, Australien: Longman Cheshire, 89–106.

Johnston, J. & Taylor, J. (2008) Feminist Consumerism and Fat Activists: A Comparative Study of Grassroots Activism and the Dove Real Beauty Campaign. *Signs* 33 (4): 941–966. <https://www.jstor.org/stable/10.1086/528849> (Hämtad: 7 oktober 2018).

Jurgenson, N. (2012) When Atoms Meet Bits: Social Media, the Mobile Web and Augmented Revolution. *Future Internet* 4 (1): 83–91.

Kaur Dhamoon, R. (2011) Considerations on Mainstreaming Intersectionality. *Political Research Quarterly* 64 (1): 230–243.

Keller, J. M. (2012) Virtual Feminisms: Girls' Blogging Communities, Feminist Activism, and Participatory Politics. *Information Communication And Society* 15 (3): 429–447.

Kensinger, L. (2003) Plugged in Praxis: Critical Reflections on U.S. Feminism, Internet Activism, and Solidarity with Women in Afghanistan. *Journal of International Women's Studies* 5 (1): 1–28.

Kozinets, R., Patterson, A. & Ashman, R. (2017) Networks of Desire: How Technology Increases Our Passion to Consume. *Journal of Consumer Research* 43 (5): 659–682.

Kulick, D. & Meneley, A. (red.). (2005) *Fat: the anthropology of an obsession*. London: Penguin Group.

LeBesco, K. (2004) *Revolting Bodies: The Struggle to Redefine Fat Identity*. Amherst, MA: University of Massachusetts Press.

Lewis, S., Thomas, S. L., Blood, R. W., Castle, D. J., Hyde, J. & Komesaroff, P. A. (2011). How do obese individuals perceive and respond to the different types of obesity stigma that they encounter in their daily lives? A qualitative study. *Social Science & Medicine* 75: 1349–1356. doi:10.1016/j.socscimed.2011.08.021.

Lorde, A. (1984) *Sister outsider: essays and speeches*. Trumansburg, NY: Crossing Press.

Lugones, M. (1992) On Borderlands/La Frontera: An Interpretive Essay. *Hypatia* 7 (4): 31–37.

Maclaran, P. (2015) Feminism's Fourth Wave: A Research Agenda for Marketing and Consumer Research. *Journal of Marketing Management* 31 (15): 1732–1738.

Magnusson, L. (2018) Ta på er kläderna, feminister. *Dagens Nyheter*. <https://www.dn.se/ledare/signerat/lisa-magnusson-ta-pa-er-kladerna-feminister/> (Hämtad: 4 februari 2019).

Maor, M. (2013) Becoming the Subject of Your Own Story: Creating Fat-Positive Representations. *Interdisciplinary Humanities* 30: 7–22. https://www.academia.edu/6526787/Becoming_the_Subject_of_Your_Own_Story_Creating_Fat-positive_Representations (Hämtad: 5 februari 2019).

Martin, C. E. & Valenti, V. (2012) #FemFuture: Online Revolution. *New Feminist Solutions* 8. New York: Columbia University. <http://bcrw.barnard.edu/wp-content/nfs/reports/NFS8-FemFuture-Online-Revolution-Report.pdf> (Hämtad: 14 februari 2019)

Matich, M., Ashman, R. & Parsons, E. (2018). #freethenipple – digital activism and embodiment in the contemporary feminist movement. *Consumption Markets & Culture*. doi: 10.1080/10253866.2018.1512240.

McAfee, L. & Berg, M. (2005) Advocacy. I Kelly Brownell et al. (red.). *Weight Bias: Nature, Consequences and Remedies*. New York: The Guildford Press, 285–293.

McKinley, N. M. (2004) Resisting Body Dissatisfaction: Fat Women who Endorse Fat Acceptance. *Body Image* 1 (2): 213–19.

Meleo-Erwin, Z. (2011) 'A beautiful show of strength': Weight loss and the fat activist self. *Health* 15: 188–205.

Meleo-Erwin, Z. (2012) Disrupting normal: Toward the 'ordinary and familiar' in fat politics. *Feminism & Psychology* 22 (3): 388–402. doi: 10.1177/0959353512445358.

Moraga, C. & Anzaldúa, G. (red.). (1981) *This Bridge Called my Back*. New York: Kitchen Table: Women of Color Press. https://monoskop.org/images/e/e2/Moraga_Cherrie_Anzaldual_Gloria_eds_This_Bridge_Called_My_Back_Writings_by_Radical_Women_of_Color-Kitchen_Table_Women_of_Color_Press.pdf (Hämtad: 8 mars 2019).

Mukherjee, R. & Banet-Weiser, S. (2012) *Commodity Activism: Cultural Resistance in Neoliberal Times*. New York: New York University Press.

Murray, S. (2005) Doing Politics or Selling Out? Living the Fat Body. *Women's Studies* 34 (3–4): 265–277. doi: 10.1080/00497870590964165.

Nanfheldt, S. (1996) *The Plus-Size Guide to Looking Great*. New York: Plume.

Nichols, G. (1984) *The Fat Black Woman's Poems*. London: Virago.

Nimoy, L. (2007) *The Full Body Project: Photographs by Leonard Nimoy*. Minneapolis: Consortium.

O'Keefe, T. (2014) My Body is my Manifesto! SlutWalk, FEMEN and Femmenist Protest. *Feminist Review* 107 (1): 1–19.

Oliver, J. E. (2006) *Fat Politics: The Real Story behind America's Obesity Epidemic*. New York: Oxford University Press US.

Pausé, C. (2014) X-Static Process: Intersectionality Within the Field of FatStudies. *Fat Studies: An Interdisciplinary Journal of Body Weight and Society* 3 (2): 80–85. doi:10.1080/21604851.2014.889487.

Persdotter Wallström, M. (2018) Kroppsaktivstens protest – att posera lättklätt. *Svenska Dagbladet*. <https://www.svd.se/kroppsaktivist-att-kanna-sig-snygg-handlar-om-overlevnad> (Hämtad: 4 februari 2019).

Popkin, B. M. & Doak, C. M. (1998) The Obesity Epidemic is a Worldwide Phenomenon. *Nutrition Reviews* 56 (4): 106–44.

Puhl, R. M. & Brownell, K. D. (2001) Bias, discrimination, and obesity. *Obesity Research* 9: 788–905.

Puhl, R. M. & Heuer, C. A. (2009) The stigma of obesity: A review and update. *Obesity* 17: 941–964.

Puhl, R. M., Heuer, C. A. & Luedicke, J. (2013) The Stigmatizing Effect of Visual Media Portrayals of Obese Persons on Public Attitudes: Does Race or Gender Matter? *Journal of Health Communication* 18 (7): 805–826. doi: 10.1080/10810730.2012.757393.

Rassi, N. (2016) *Empowerment, Control & The Female Body: Is Instagram a Platform for Change?* Kanada: University of Ottawa.

Sastre, A. (2014) Towards a Radical Body Positive. *Feminist Media Studies* 14 (6): 929–943. doi: 10.1080/14680777.2014.883420.

Seelig, M. I., Millette, D., Zhou, C., & Huang, J. C. (2019) A new culture of advocacy: An exploratory analysis of social activism on the web and social media. *Atlantic Journal of Communication* 27 (1): 15–29. <https://doi.org/10.1080/15456870.2019.1540418>.

Sekula, A. (1986) The Body and the Archive. *October* 39: 3–64.

Senft, T. M. (2012) *Microcelebrity and the Branded Self*. New York University.

Shaw, A. E. (2006) *The Embodiment of Disobedience: Fat Black women's Unruly Political Bodies*. Lanham: Lexington Books.

Skeggs, B. 2004. *Class, Self, Culture*. London: Routledge.

Swant, M. (2015). How Instagram is changing the way brands look at photography, online and beyond: Embracing the 'perfectly imperfect'. <http://www.adweek.com/news/advertising-branding/how-instagram-changing-way-brands-look-photography-online-and-beyond-166385> (Hämtad: 1 mars 2019).

Vaisman, C. (2016) Pretty in pink vs pretty in black: blogs as gendered avatars. *Visual Communication*, 15 (3): 293–315.

Vivienne, S. & J. Burgess. (2012) The Digital Storyteller's Stage: Queer Everyday Activists Negotiating Privacy and Publicness. *Journal of Broadcasting and Electronic Media* 56 (3): 362–77. <https://doi.org/10.1080/08838151.2012.705194>.

Wajcman, J. (2010) Feminist Theories of Technology. *Cambridge Journal of Economics* 34 (1): 143–152.

Williams, A. A. (2017) Fat People of Color: Emergent Intersectional Discourse Online. *Social Sciences* 6 (15): 1–15. doi: 10.3390/socsci6010015.

World Health Organization. (1998) *Obesity: Preventing and Managing the Global Epidemic*. Geneva: World Health Organization.

Wuri, D.M. & Tambunan, S.M.G. 2018. Positive body image activism in collective (@effyourbeautystandards) and personal (@yourstruelymelly) Instagram accounts: Challenging American idealized beauty construction. I Melani Budianta et al. (red.). *Cultural*

Dynamics in a Globalized World. London: Taylor & Francis Group, 297–302.

Youngs, G. (2009) Blogging and globalization: the blurring of the public/private spheres. *Aslib Proceedings* 61: 127–138. doi: <http://dx.doi.org/10.1108/00012530910946884>.

Yuval-Davis, N. (2006) Intersectionality and Feminist Politics. *European Journal of Women's Studies* 13 (3): 193–209. <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1350506806065752>.

Zappavigna, M. (2016) Social media photography: construing subjectivity in Instagram images. *Visual Communication* 15 (3): 271–292. <https://doi.org/10.1177/1470357216643220>.